

இலக்கிய இன்பம்

ஓர் அழகான ஆற்றங்கரை. அந்த ஆற்றின் கரையில் தென்றலின் இதத்தில் நடை போடுகிறார் ஒரு புலவர். மெல்லச் சிந்துகின்ற இளவேனில் மழைத்துளிகள் உடலுக்குப் புத்துணர்வை அளிக்கின்றன. மெல்ல நிமிர்ந்து பார்க்கிறார் புலவர். கறுத்துத் திரண்டு வரும் நீர் சுமந்த முகில்கள் மரங்களின் மீது படிந்து வருகின்றன. நீரைக் கிழித்து எதிர் ஏறும் மீன்களும் அயலாடும் மயில்களும் மகிழ்வில் திளைக்கின்றன. புரண்டடித்துப் பாய்கிற ஆற்றை எதிர்த்து ஏறி வந்த வாளைமீன் ஒன்று பேரலை ஒன்றை எதிர்த்து எகிறிப் பாய்கிறது. அந்தத் திமிற்ற் பாய்ச்சலினால் ஆற்றங்கரையில் வேலிபோல் நின்றிருந்த கமுகு மரத்திலேறுகிறது. பின் அங்கிருந்து துள்ளி மழை முகிலை ஊடுருவிக் கிழிக்கிறது. அதனால் முகில் கிழிந்து மழை சோவெனப் பொழிகிறது. அந்த மழையோடு வாளைமீன் கீழே இறங்குகிறது. இக் காட்சியைக் கண்டு புலவர்

**வெள்ளத் தடங்காச் சினைவாளை
வேலிக் கமுகின் மீதேறித்
துள்ளி முகிலைக் கிழித்துமழைத்
துளியோடிறங்கும்**

என்ற பாடலை நினைத்துத் தன்னுள் மகிழ்ந்தவாறு நடக்கிறார். மெல்ல மழை முகில் விலகி வானம் வெளுத்து வருகிறது. புலவர் ஆற்றோர வாய்க்காலில் இறங்கி நடக்கிறார். உழவர் ஏர் பூட்டி நீர் தேக்கிய வயல்களை உழுது சேறாக்குகின்றனர். மண்ணிடையே புதையுண்டு கிடந்த சங்குகள் மேலே மிதக்கின்றன. வயலோரத்து மேடுகளில் தென்னந் தோப்புகளும் பலாக்காடுகளும் நிறைந்து காணப்படுகின்றன. குரங்குகள் பலாக்கனிகளைப் பறிப்பதைக் கண்ட உழவர்கள் வயலில் மிதந்த சங்குகளை எடுத்து குரங்குகளை விரட்ட எறிந்தனர். சினங்கொண்ட குரங்குகள் இளநீரைப் பிடுங்கி உழவரை நோக்கி எறிகின்றன. இக் காட்சியைக் கண்ட புலவரின் உள்ளம் களிப்படைகிறது. அக் களிப்பில்

**பங்கப் பழனத் துழுமுழவர்
பலாவின் கனியைப் பறித்ததென்று
சங்கிட் டெறியக் குரங்கிளநீர்
தனைக் கொண் டெறியும்**

